

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 29,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

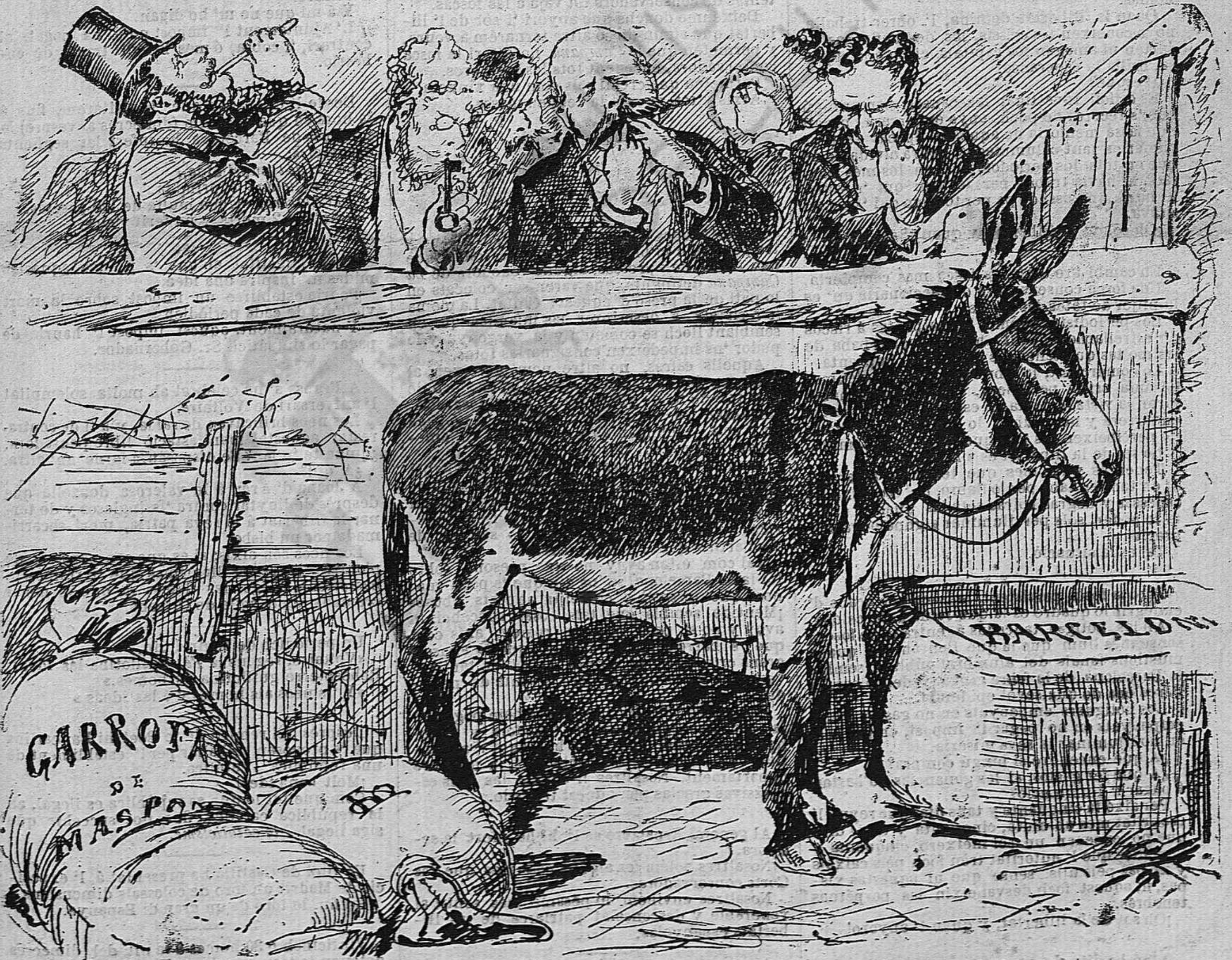
PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre 8 rals.
Antillas (Cuba, Pto. Rico). 16 º
Estrang 18

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

SEGUEIX ALLÓ.

— ¡Ja podeu xiular si l' ase no hi vol Veure!

ADVERTENCIAS IMPORTANTES.

Sempre pertretxats ab la llei y amparats ab la legalitat, creyem de nostre deber manifestar als repartidors ó venedors de periódichs, los seus debers y 'ls seus drets, en benefici de tots.

Per ordre del Governador Senyor Aldecoa, sols se poden vendre llibrement en Barcelona, tots los periódichs de Madrid; y d' aqueixa localitat, unicaament lo *Diari de n Brusi* y algun altre de poca importancia.

Resulta donchs per aquella disposició que casi tots los periódichs no 's poden vendre llibrement com antes, cridantlos per carrers, places, estacions y establiments públichs de Barcelona, únichs cassos pels quals los delegats de l' autoritat poden privar la venta.

En cambi poden repartirse y vendre 's tots los periódichs, per botigas y pisos, sense que ho pugui impedir cap agent de l' autoritat.

Seguint estrictament los venedors y repartidors aquestas instruccions, y provehintse de un permis del director del periódich, no deuen temer absolutament res, perque ningú tindrà absolutament dret de impedir l' exercici de la seva industria, registrarlos ni segregalshí 'ls números.

DOS LLUMS APAGADAS.

Lo sol de la llibertat quan brilla derrama una llum que inunda tota la terra.

A la llum de aquest sol hi ha expansió, hi ha alegría, hi ha goig, hi ha comunicació entre 'ls homes.

Quan la llibertat domina, l' obrer treballa, no 's coneixen las crisis, las desconfiansas no surten ni amagan los capitals, circula la riquesa, brilla la esperansa.

Perqué?
Es difícil investigar las causas; pero ningú que 's recordi de poch anys endarrera, ningú que fassa memoria de aquellas épocas revolucionarias tant calumniadas, podrá olvidarse de que en tots los periodos, fins en los més agitats, hi havia treball per tothom qui 'n volia, hi havia un bossí de pa per tothom qui 'l necessitava.

¡Oh sol de la llibertat, y quan t' anyoro!

En cambi are tenim la fosca mes complerta. Una fosca conservadora ó reaccionaria qu' es la pitjor de todas las foscas.

Los periodistas anem á las palpentas á riscos d' estrellarnos topant ab qualsevol rebaba de las motas que tenen los decretos d' imprenta.

Lo comerciant, lo fabricant, l' obrer victimas de una crisis perfidiosa, cruel, interminable giran la vista á dreta y esquerra, endavant y endarrera y no veuen lo terme de la crisis no percibeixen res mes que fosca: fosca sempre.

Lo sol de la llibertat es á la posta.

Tenebras y res mes que tenebras, aclaridas d' en tant en tant per lo llamp, qu' esqueixa las espessas y negras boiras sota las quals s' oculta lo poder, sols per iluminar alguna nova desgracia!

Tal es la situació.

Però la fosca persistent, la fosca que acaba d' ennegrir lo quadro es la que reina a Barcelona.

Ab las botigas tancadas á entrada de foch, sense més llum que la que llesan uns quans mústichs fanals del alumbrat públich, sembla la Barcelona de la febra grega y del cólera, la Barcelona de qualsevol epidemia.

Los botiguers empenyats en no gastar llum, empenyats en no pagar l' impost, empenyats en no iluminar la seva miseria.

¿A qué encendre si ningú compra?

¿A qué fer gastos, si las ganancias no bastan á pagar l' il·luminació?

Per aixó fa cinquanta y tans dias que reyna l' oscuritat mes absoluta, cinquanta y tants dias que no encenen un sol metxero, cinquanta y tans dias que l' autoritat tren foch pels caixals y xi-pas pels ulls, sense que ni aquestas xi-pas, ni aquest foch desvaneixin las perpétuas tenebras.

¡Oh sol de la llibertat, y quan t' anyoro!

Algú ha dit: «La premsa es l' opinió pública; l' opinió pública es la llum.»

Si es la llum, la premsa illumina.

¿Pero qui s' atreveix á parlar de llum davant de una autoritat conservadora?

La premsa rodejada de todas las pantallas imaginables, no 's pot dir que donés llum; donava aquella especie de claror vaga, indefinible que en pron feynas dibuixa 'ls contorns dels objectes sobre 'ls quals alcanza, confont los seus detalls en una taca negra.

No obstant, la premsa 's propassava.

La primera condició de tot govern conservador es l' ensopiment, es la nyonya... y la claror de la premsa podia alterar lo benestar de la gent conservadora,

Y aquí comensa 'l paralelo.

Los consumidores apagant metxeros.

Las autoridades apagant periódichs.

Una mica més de llum que traspasés l' espesor de la pantalla, era molin sufficient perque la flama del periódich s' extingís com una débil cerilla en mitj de una ventada desfeta.

Los consumidores fent la fosca material.

Las autoridades fent la fosca moral é intelectual.

Los uns resistintse á pagar l' impost.

Las autoridades disposadas á fer pagar la *patenta* als periódichs.

Multas, autos de presó, suspensions, prohibicions, lo cert es que en las esferas de la premsa hi han nascut també la fosca més complerta, las tenebras més absolutas.

En aquest paralelo no hi ha mes que una diferencia.

Los metxeros son dels consuminors que 'ls apagan.

Y 'ls periódichs no son de las autoridades que 'ls donan de baixa.

Però, amiguets de Déu, está escrit que en temps de conservadors tot vaja á las foscas.

Deixéume donchs que anyori 'l sol de l' llibertat que algun dia ó altre tornarem á veure, y permeteu que la *Campana* no alteri la fosca conservadora, encenen tots los metxeros.

Permeteu que cremi sols com una xinxeta.

Aixis y tot, encara la veuen massa,

P. K

Ab verdadera indignació consignem en nostre periódich lo brutal y vergonyós tracte que han rebut dels pressos, alguns venedors de *La Campana* detinguts, que varen ser colocats en lo pati de la presó d' aquesta Cintat. La ploma 's resisteix á descriure las infamias qu' en semblant lloch se cometen y la vergonya y lo pudor 'ns impedeixen consignarlas totas.

Aquells cafes, no altre nom mereixen, al veure un desgraciat pres com ells, en lloch de acullirio de modo que 's mitigués sa desgracia, comensan per exigirli diners que si no paga en l' acte, l' obligan á treballs pesats, l' amenassan y li pegan, fins á lograllo.

A un de nostres desgraciats venedors, al qual li han exigit tots los seus ahorros que consistian en quinze duros, lo maltrataren de tal modo, que 'ns ha horrorisat veure 'l ple de feridas de ganivet y blavejat tot lo seu cos, de 'ls martiris que li han fet passar.

Tal com estan avuy nostras presons, sobre tot la de Barcelona, se 'ns diu que 's poch menos que imposible corretgir aquests abusos ¡Mentida sembla que tals cosas succeixin avuy y no si posi prompte remey, axís com que 's barrejin, coneixentse aquests abusos, grans criminals, ab presos de faltas tant leves como los detinguts per la venta de periódichs!

Per nostre part, hem fet quant hem pogut en favor d' aquests infelissos venedors y lo senyor Escarceller de la presó ha tingut l' amabilitat de destinarnos, fa poch dias, á un altre departament. Nosaltres li donem las mes expressivas gracias per aquest traslado.

Al general Espartero se l' hi ha mort la senyora.

Nosaltres volém fer alguna cosa mes que las Corts conservadoras.

Nosaltres envihem lo pésame més sentit al venerable y desconsolat patriarca de las llibertats espanyolas.

Sr. Reig, per mes que vosté siga constitucional, y per mes que la *Campana* siga lo que vosté no ignora, donguim la mà, y e-trenyi.

Y no s' estranyi de l' encaixada. Vosté desde 'l Congrés va defensarme; vosté vá expli-

car los atropellos que 's cometen contra 'ls pobres xicots que 'ns venen, y apesar de que lo que vosté vá dir es tot veritat, vá lograr qu' en Romero Rebledo digués primer que no 'n sabia ré, y després qu' estava ben fet.

Sr. Reig, ja 'n sab; vosté ab las sevas ideas nosaltres ab las nostras, aixó no hi vol dir res: sempre que 'ns consideri útils per prestarli algun servey, disposi.

No basta que hi haja governador y jutje y fiscal d' imprenta.

Are ha sortit lo vicari general eclesiástich y ha prohibit al *Arsenal de la devocion*.

Un capellá que predicava á Sarriá dias endarrera vá prohibir la lectura de la *Campana*, y no sols vá prohibir la lectura, sino que vá dir que 'ls que tinguessen dependents los havian de privar que la compressin, ó despatxarlos.

Aquest capellá, es segons se 'ns diu, lo pare Goberna.

De modo que 'ls periodistas no 'ns entenem entre *govern y Goberna*.

Lo dia 28 de Maig, será un dia memorable.

L' Ajuntament, també vá protestar contra l' impost sobre 'l gas.

Si senyors: en lo saló de sessions hi cremavan 32 velas, y sobre la taula de la premsa...

Naturalment ¿qué havia de cremar sobre la taula de la premsa?...

¡Petróleol!... Un quinqué de petróleol.

Jo no sé lo que será; pero are 'm recordo que temps endarrera vá sortir un bando que deya que qui no pagués l' impost estava privat d' encendre.

Y á mi que no m' ho digan.

L' Ajuntament l' impost no l' ha pagat, al contrari, 'l cobra, ó mes ben dit tracta de cobrarlo.

Desde l' últim cop que 'ls visitarem, fins á la hora en que escribim (dimecres al vespre) la premsa de Barcelona, ha suferit las següents desgracias:

La *Crítica*, suprimida.

La *Publicidad*, suprimida.

La *Calavera*, segona multa de 125 pesetas.

Resultat: 2 morts y un ferit vistos.

La prodigalitat ab que 's prenen aquestas midas m' inspira una idea.

Podria establirse un impost sobre la mort violenta de cada periódich.

Y naturalment, aquest impost l' hauria de pagar lo simpátich Sr. Governador.

A Fransa s' ha celebrat ab molta solemnitat l' aniversari de Voltaire.

Los neos brincavan de rabia, y á fi de contrastar aquesta manifestació libre pensadora.

¿quina te 'n fan? Se disposan á ferne un' altra.

¿A qui?

A Joana d' Are; á la valerosa donzella que després de lluytar contra 'ls inglesos y de tornar la llibertat á la seva patria, morí socarriada per un bisbe.

Los neos son aixís; si es que son capassos de plorar, ni todas las llágrimas que derramessin bastarian á apagar las flamas en que va morir cremada la donzella de Orleans.

Un periódich de Madrid diu,

«Voltaire, segons la *Fé*, guillotina las ideas.

Robespierre guillotina 'ls homes.»

»Y 'ls neos als homes y á las ideas.»

Després del remittit de 'n Boet hi ha carlins que 's proposan treballar per l' establiment de una república... católica.

¡Molt bona idea!

Com que tot lo que es república es ilegal, ab la república católica, fins pot succehir que siga ilegal... lo *catolicisme*.

Un títol de Castilla ha presentat á l' exposició de Madrid un toro de colossals dimensions.

En fin, lo toro de un gran d' Espanya.

Vinticinch ó 30 homes á la nit del dimecres detenen lo tren exprés de Fransa, á la vista de Sant Andrés de Palomar y roban al passatjers.

Lo Brusi si aixó hagués passat algun temps endarrera hauria dit:

«Los derechos individuales, esos derechos inquantables etc., etc.»

Are s' ho calla, are ni siquiera ha tingut ocasió de repetir alló tant sapigut:
«Afortunadamente el coche mas desbalijado era de tercera clase.»

A las barbas de l' autoritat se roban trens. En cambi no hi ha ningú que s' hi atreueixi a vendre un periódich, a las barbas de l' autoritat.
Veritat es que la venta de un periódich, es un delicté dels mes grossos.
¡Qué fóra del principi d' autoritat!

L' administració pública está molt ben montada.
Figúrinse que 'l dia 28 del mes passat *La Calavera* pagá las sévas calaveradas satisfent una multa de 125 pessetas. Lo pago vá ferse á las 10 del dematí.
Donchs bé, á las sis de la tarde s' hi presenta un inspector ab la exigencia de cobrar la multa que ja estava satisfeta.
Pobre *Calavera*! Als altres periódichs los hi arrancan la pell; á la *Calavera*, no l' hi volen deixar ni 'ls ossos.
Es l' únich que t'è pobreta!

S' ha inaugurat lo Bon Retiro.
Figúrinse la companyia catalana de Romea, un cos de ball, compost de *cueros buenos*, com pocas vegadas se troban reunits y 'l local restaurant y plé de comoditats, tot per un ral y mitj l' entrada, y vejin si la empresa no ha fet lo seu negoci.

LO PARADÍS TERRENAL.

Hi ha gent de certa calanya, ignorants en grau tant alt, que no mes fan que dir mal dels que avuy manan á Espanya; y queixantse solan per vici, megant ab crit etern, pregonan que aquet govern nos durá á tots al hospici.
Jo opino que aquesta gent, si 'l present examines, per poquet que medités pensaria diferent; y en lloch de veure 'l final que 'ls espanta y desespera, compendrian que 'ns espera lo paradís terrenal.

La cosa es clara y patent: Adan y Eva ¿com vivian? ¿qué menjaban? ¿qué tenian? ¿estaban cómodament?
Si la Historia no 'ns enganya, vivian en un país magnífich, un paradís, aixís, per l' istil d' Espanya.

Ell no duya pantalons, ella no duya faldillas; tenian mo ts fills y fillas, uns doleats y 'ls altres bons.
Ningu d' ells no treballaba; menjaban o que podian; quan tenian son dormian y per res s' amohinaban.

¿Fábricas? si ¡ab arrós! Totas estaban tancadas. ¿Obras publicas? Paradas: á tots los feya mal l' os.
Tots anaban sense calsas, joves vells y criatures, y com no feyan pessetas, no 'n tenian may de falsas.

Y voltats de ditra tal, ja res mes no desitjaban: á n' al ó l nom l' hi donavan de *paradis terrenal*.

Sentit aixó ghi ha ningú que veji cap diferencia entre la nostra existencia y la d' ells? No. de segú.

Nosaltres no treballém, satisfets preném lo sol; conversé n doném lo vol y se ém quan nos cansém.
Tots plegats, homes y donas, tenim ja las feynas fetas; ja no portem may pessetas, ni falsas... ni ménos bonas.

Los fills creixen com l' agrám y ereix la familia humana; qui pot, menja quan t'è gana; qui no menja... s' mort de fam.

Ja tots s' hem acostumat á viure ab la panxa llisa, y si algu porta camisa es sols per casualitat.

A més, com s' acosta l' hora que 'l pis no podrém pagar, l' hauré n de desocupar y 'ns estabirém á fora; y en las *sevas per/umadas*, menjant pinyas y bolets.

viurém pobres y alegres, y á las penas... punyaladas.
Los homes passejarán cadascú ab la dona seva: ella convertida en Eva, ell lo mateix que un Adan.
Y allavors, vivint aixís, núsos y sens treballar, ¿podrá ja ningú duptar qu' Espanya es un paradís?

C. GUAL.

En una cervceria.
Hi entra un jóve, demana un xop de cerveza, se 'l acosta als llabis, y encare no verifica aquesta acció, passa pèl carrer un amich seu que 'l crida.

L' hi dol deixar lo xop, pensant que algu se l' hi heurá: pero al últim se decideix, adonant-se de un full de paper en blanch que hi ha sobre la taula.

L' agafa, se treu un llapis, y escriu: «Hi escupit á dintre del vas», després de lo qual deixa 'l paper sobre el xop, y surt al carrer.

Al tornar de parla ab son amich y seure's de nou á la taula, s' adona de que 'n lo paper al peu de lo que ell hi havia posat un parroquiá hi havia escrit dugas paraulas no mes; pero dugas paraulas colossals, dintre de sa mateixa sencilles.

Aquestas paraulas del desconegut deyan: «Jo també».

En Boet, lo célebre cabecilla ha publicat un manifest, en lo qual se demostra que el Terso es un *perdis* en tota l' extensió de la paraula.

Los carlins han contestat que en Boet temps endarrera havia sigut encausat per robo y assessinat.

Y no obstant aquest home que havia d' estar en un presiri era l' home de confiança del Terso.

Resultat: en Boet ha demostrat qui era 'l Terso; y 'ls amichs del Terso han demostrat qui era en Boet.

Conformes.

A un que té una botiga de caixas de mort, l' hi deyan:

—Francament es una conciencia que 'u contéu tan car aixó dels baguls.

—Ja veurás, lo nostre ofici seria molt bó si tinguessim parroquians; pero, amigo, 'l que una vegada s' ha servit de nosaltres ja no hi torna.

Un jóve molt elegant anava pèl carrer ab un parell de botinas espallifadas als péus y un parell de novas á las mans.

—Tinch unyeros y ulls de poll y no puch calsarme de altra manera, deya. Pero com no vull que ningú 's pensi que 'u faig per falta de calsat, quan surto á passeig en lloch de agafá 'l bastó, preneh unas botinas.

Llegeixo en un periódich ministerial:
«S' ha introduhit en lo presupuesto de la guerra una partida...»

—¿De carlins?
—No señor, no vull dir aixó, una partida de trenta mil pessetas.

La qüestió del gas ha produhit una víctima. La qüestió del gas ha produhit la dimissió del señor Silvela.

Lo señor Aldecoa pot dir: «Tal periódich queda suprimit». Nosaltres direm: «Queda suprimit lo señor Silvela». Y avant!

Lo general Salamanca en lo Congrès está presentant y apoyant l' una esmena darrera de l' altra.

Las hi retxassan; pero ell no 's cansa may. Un trempat deya:

—Es un home original: tantas *esmenas* com presenta, tantas n' hi retxasan: es un home que no t'è *esmena*.

Tothom sap que are hi ha molts quiebras, producte de la crisis.

A un quebrat que alegava no tenir un quarto l' hi van trobar tres ó quatre mil duros amagats.

—¡Quiebra fraudulenta!... varen exclamar los acreedores.

—¡Alto, señores! digué 'l quebrat.

—¿Aquestos diners?...

—Aquestos diners los guardava pèl advocat que m' ha de defensar.

Segons lo Brusi, ab aixó de las oposicions á una canongia, la Catedral es un *teatro literario*. Ademés parla de *trincas*. Aixó deuré ser, un *teatro literari nou de trinca*.

També 'ns parla 'l Brusi de que en aquell teatro s' hi *pican punts*.

¡Picapunts! Bonica paraula. D' are en avant la posarem a costat de *pica-portas*, *picapedras*, *picapolls*, *Picalqués*, *Picamoixons* etc., etc., etc.

La cosa es célebre. Los pollets avants de ser pollastres pican *mill*; los capellans si volen ser canonges pican *punts*.

Una frase d' oportunitat:
«A Barcelona s' han apagat los metxeros del gas; pero en cambi s' ha encés la *teya de la discordia*».

Deya un anunci:
«Se necesitan criados de ambos sexos.» Y exclamava un minyó que busca amo:
—¡Quina desgracia!... Los volen de *ambos sexos*, y jo no mes ne tinch un.

Paraulas de 'n Romero Robledo:
«Tots los catalans están ab mí.»
Paraulas de un periódich:
«Quan á un home 'l sangran, també está ab ell lo sangrador.»

La Política de Madrit assegura que al señor Maspons se 'l vá rebre á Barcelona ab repichs de campanas.

No tant. Al Sr. Maspons no se 'l podia rebre més que ab repichs de picarols y cascabells.

Y d' aquest obsequi varen encarregar-se 'n los caballs de la central que 'l van dur de l' estació al seu domicili.

¡No faltava mes!

A Madrit s' ha fet ultimament una fira de bestiar.

Los madrilenyos ne deyan pomposament:
—«La feria de ganados.»

Un catalá exclamava:
—«Francament, á Madrit mes éxit hauria tingut una feria de *perdidos* que una de *ganados*».

CANTARELLAS.

Molt t' enfadas si 't dich raspa perque dius que t' ets mes fina: donchs partim la diferencia, desde avuy te diré *llima*. D.

Ta mare prou t' empolayna y tot lo mes bó 't fa dú; mes per xó á mí no m' enganyas, que no es or tot lo que llú. D.

Nineta m' has pres lo cor, me l' has robat y m' ho mire, qu' en tal robe com en tots, el ladrón no ha sido *hubido*. J.

Se trobá á falta una manxa un llaué molt ignorant y 'l dir: «Sabs noy qui l' ha presa? son aprenent contestá.
—Ya 'm penso qui haurá sigut.
—¿Qui?—Lo vehí del 'ostat pug com dir: «Se q' i an *manchas*» ell mateix ho diu ben clar. V. P.

Un senyó rich y felts l' altre nit si l' hem de creure, va agafá l' tren. per ná á veure la Exposició de París.
Fent gran gatzara y gran broma alegre anava y content quan de cop se para l' tren aprop de santa Coloma.

Ya 's creya á França, y estranya trobava la detenció, quant sent: ¡Els diners senyó! y diu: No hem surtit de Espanya!

Mentres robavan lo tren en la quietud de la nit arribava de Madrid l'eco de un «Todo va bien.» Y ahir me va de l senyó, assentat en un pedris: sense havé estat a Paris, he trobat la Exposició.

N.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pagano, Pere negre, Pau Sala, Cómich d' Horta, P. Picut, Xafandini y F. Planas y M. Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tamoch lo qu' envian los ciutadans Trill, Z. Pallanga, Mas y Mas, J. S. E. A. T., Matorquès de nom. Útil condicional, Pau Caudeta, Met de la Tona, Moralla, Tio Petit, Lora, utingas, J. P. B., C. Lónip, Pica Sola, Cómich del carrer de las Moscas, Diamant, Xato, Pau Sola, A. P. y F. Gasull.

Clutadà J. Gudolosa: Lo complaurem ab molt gust, encare que voldriam que lo qu' envia 's mes apropiat al género de la Campana.—Xafandini: insertarem tot lo qu' envia.—P. Picut: Hi anirà un anagrama, mudansa y geroglífich.—Cómich d' Horta: Id. y quadrat.—Pere Negre: insertarem algun epigrama.—Pep i Tarragoni: Idem lo trenca-closcas.—P. Parex: Ja queda compla-cut.—F. Planas y M.: Hi anirà alguna cosa mes.—Morotobocozol: Insertarem alguns geroglífichs.—Pere Grullo: Idem varios trenca-caps.—Ganxet Enganxat: Hi anira l' quadrat.—Sanxo Japet: Enterats.—Poeta Retira: Publicarem l' anagrama y un geroglífich.—Virgilio: Idem alguns geroglífichs.—Nov. Macó: Esta hé l' que vos té 'ns envia.—Suscriptor: Passarem lo dibuix al dibuixant.—Just de noms y de fets: Publicarem lo geroglífich.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Mo-re-na.
2. ID. 2.ª—Be-net.
3. MUDANSA.—Nana—Mana.—Cana.
4. ENDAVINALLA.—Catre.
5. ESCALA.—
 - M O C A
 - S O G A
 - P O C A
 - B O G A
 - L O C A
 - L L O C A

6. ACENTÍGRAF.—Cóngrés.—Cóngrés.
7. CONVERSA.—Ca-ma.
8. GEROGLÍFICH.—Al principi es quan se fan los homes geperuts.

Ha endavinat totas las solucions Que-hi-fas; n' ha endavinadas 6, Coliflor; 4, Cómich del carrer de las moscas, D. Setroc y Frá Filippo Lippi; n' ha endavinadas 3, Noy de fora; 2, Pica Sola, C. Lónip y J. P. y B, y 1 no més A. Miralles.

XARADAS

I.
Amich Jenani, l' Anton d' s ha dit que tú volias compondre quatre follies com vny dia fa tothom. Mes com no 'n vens de dos quinta y la ploma no es tres quatre creu, Jenani, t' vas á abatre puig gastarás molta tinta. Pren la mitxa quarta cinch, t' didal, mida, y agullas y faras... tot lo que vulles fins una total, m' hi avinch.

ZARANDIETA.

II.
Lo ferrer de quat ne sap un tot per hu dos tercera ben segú. lo dos da rera que posseix ell com cap.

GUARD Y OLA.

ENDA VINALLA.

Hi ha dona de fora y de la ciutat que si va á passeig se m' ha de posar Las senyoras m' usan y 'ls inglesos mes: aqueta may me deixan, jencar' no m' entens?

RECASENS.

MUDANSA.

La tot perque tot jo era la tot me bofetajaba mes lo tot sense quimera ab una tot me pegaba.

POETA RETIRAT.

TRENCA-CAPS.

—ALSA MARE?

Formar ab aquestas lletres lo qu' es la méva xicota.

POETA RETIRAT.

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment formen un total igual á 20.

TRENCALÓS.

QUADRAT DE PARAULAS.

Substituir los pichs ab lletres de manera que las ratllas horizontal y verticalment digan, la primera: lo capital de una nació estrangera, la segona: lo nom de una vila de la provincia de Girona, la tercera un café, y la quarta un nom militar.

GEROGLÍFICH.

LO DIJOUS

D S.

T O

+ e e e e

lo DILLUNS Febrer del 1878.

POETA RETIRAT.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23. LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

HISTORIA D' ACTUALITAT.

—Fá un mes venia La Campana.

—Ab lo cual ajudava á la séva mare.

—La repartia á domicili.

—Lo portan á la presó.

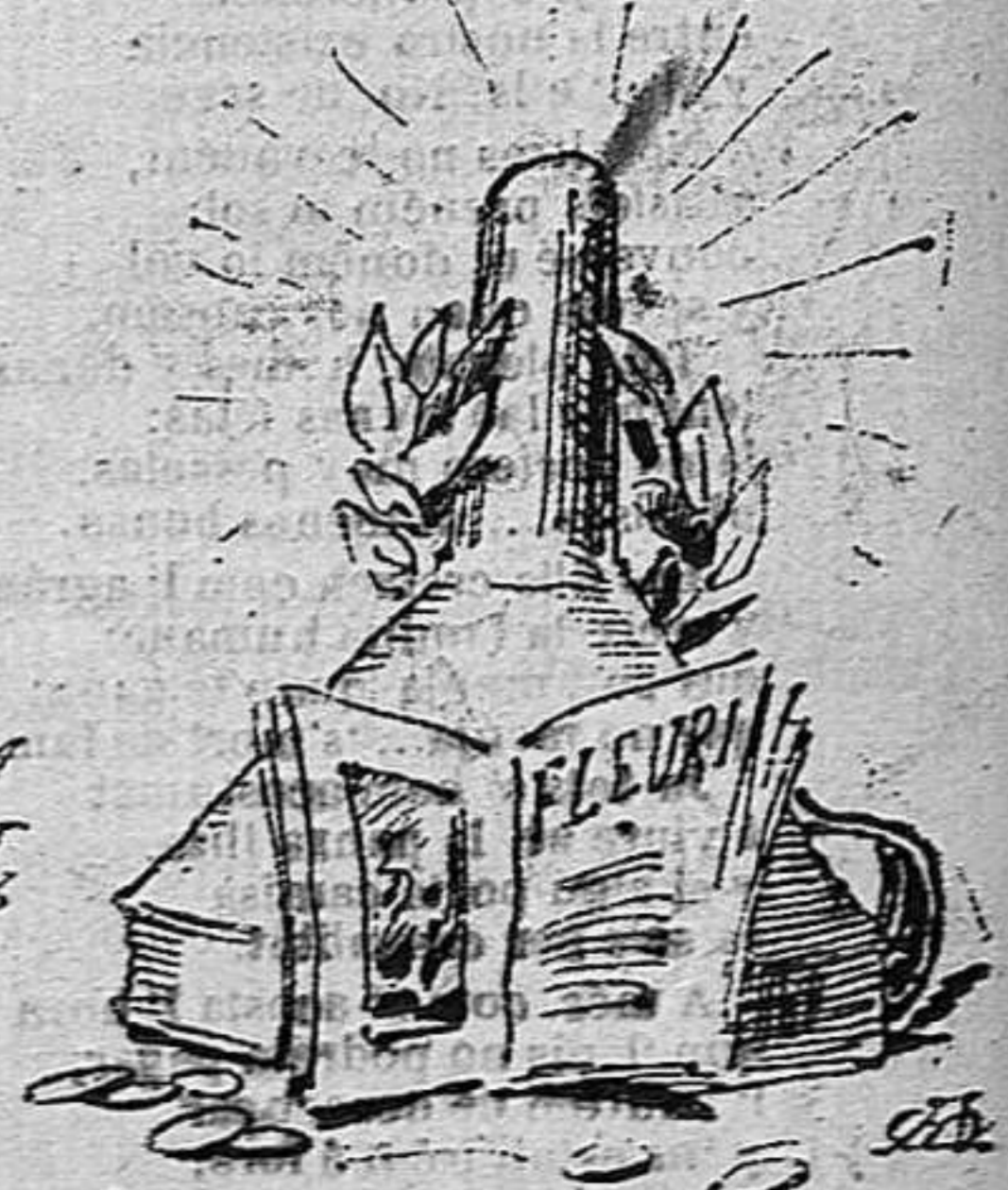
—A la presó vá á missa ab los senyorets albergats.

—Al dissapte vinent ja n' ha sortit.

—Y escarmentat ja no ven La Campana.

—A la lley la societat estupefacta.